

Arrest

nr. 100 512 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. PANZANZA *loco* advocaat P. KAIMBA KISENGA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de kimbundu-etnie te behoren en uit Lubango (provincie Huila) afkomstig te zijn. U huwde uw echtgenoot, M. D., op traditionele wijze in 1999. Hij is afkomstig van Mbanza Congo (provincie Zaire). U heeft vier kinderen met hem. U woonde sedert twee jaar in Luanda. U startte met uw echtgenoot in 2004 een handel op in blikvoeding. Deze blikken werden geleverd door twee militairen van de Angolese strijdkrachten die tot de "FAPADEIA" behoorden, M. en P. U verkocht deze waren door op de markt in Luanda. Een deel van de blikken stuurde u door naar Cabinda, waar uw echtgenoot ze in ontvangst nam en verkocht. U heeft nooit de dozen bestemd

voor Cabinda geopend. Op 16 april 2012 vielen agenten van de DNIC (Direcção Nacional de Investigação Criminal) uw woning binnen. Een voor u onbekende persoon had een klacht ingediend. Er werden door de politie wapens aangetroffen in vijftig dozen bestemd voor Cabinda. U was hiervan niet op de hoogte. U en uw chauffeur, M., werden meegenomen naar een voor u onbekend militair kamp buiten Luanda. U werd er ondervraagd over de herkomst van de wapens, de bestemming van de wapens en de verblijfplaats van uw echtgenoot. U werd er verkracht. Na drie dagen werd u door twee militairen naar de woning van een vrouw, R., gebracht op een voor u onbekende plaats. R. vertelde u dat zij de vriendin was van de gouverneur van Huila, I. dos A., die op zijn beurt bevriend was met uw oom, J. B. Uw oom had hulp gevraagd aan de gouverneur die zijn vriendin, R., had gestuurd om u uit de gevangenis te halen. U verbleef drie weken bij R. Zij bracht uw vier kinderen naar u toe. R. zei u dat uw leven in gevaar was en u het land diende te verlaten. Op 10 mei 2012 reisde u met uw kinderen vanuit Luanda, onder begeleiding van R., naar België, alwaar jullie 's anderendaags aankwamen. U vroeg er op 14 mei 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest voor uw leven, gezien u wordt verdacht van betrokkenheid in een wapenhandel.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. Er dient echter te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ernstig wordt ondermijnd door vage en weinig aannemelijke verklaringen met betrekking tot belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Met betrekking tot uw verklaringen over de activiteiten van uw echtgenoot in Cabinda kan het volgende worden vastgesteld. U kon enkel in dit verband stellen dat uw echtgenoot "in Cabinda werkte", maar dat hij u nooit heeft verteld wat hij daar deed (gehoorverslag, p. 4). Op de daaropvolgende vraag van het Commissariaat-generaal of u er van op de hoogte bent wat hij daar deed [in Cabinda], antwoordde u ontkennend (gehoorverslag, p. 4). Wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of uw echtgenoot dan ook [goederen] verkocht in Cabinda, antwoordde u plots bevestigend en stelde u dat u een deel van de blikken doorstuurde naar Cabinda (gehoorverslag, p. 4). U kon echter niet zeggen waar in Cabinda uw echtgenoot de goederen verkocht (gehoorverslag, p. 4). U zei dat u er zelf nooit bent geweest (gehoorverslag, p. 4), hetgeen echter niet uitsluit dat u als de handelspartner van uw echtgenoot op de hoogte zou zijn van de plaatsen in Cabinda waar hij jullie goederen verkocht, minstens dat dit eens ter sprake zou zijn gekomen gedurende de acht jaren dat jullie de handel samen voerden (gehoorverslag, p. 5). U kon zelfs niet zeggen waar uw partner verbleef in Cabinda of bij wie hij verbleef (gehoorverslag, p. 5). U zei dat uw partner u enkel zei dat hij zaken ging doen, maar daar nooit over uitweidde (gehoorverslag, p. 5). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u hem nooit heeft aangesproken over zijn activiteiten in Cabinda, antwoordde u dat hij altijd zei dat hij het "later" zou vertellen, maar hij het u nooit heeft willen uitleggen (gehoorverslag, p. 5). Het is echter niet aannemelijk dat uw echtgenoot u zelfs in het ongewisse liet over zijn verblijfplaats in Cabinda of u niet meer zou hebben aangedrongen om deze te weten te komen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal om welke reden uw echtgenoot naar Cabinda reisde en wat zijn belangen daar waren (gezien uw echtgenoot afkomstig is van een andere provincie), kon u evenmin een uitleg verstrekken (gehoorverslag, p. 5). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of uw echtgenoot familie heeft in Cabinda, antwoordde u bevestigend en stelde u dat hij er twee tantes heeft -u vermoedt langs moederszijde-, "Mama" R. en "Mama" M. (gehoorverslag, pp. 5 en 6). U kon echter niet zeggen waar ze in Cabinda verbleven en of ze van Cabinda afkomstig zijn en om welke reden ze er verblijven (gehoorverslag, p. 6). U wist evenmin of uw echtgenoot bij zijn tantes verbleef als hij naar Cabinda reisde (gehoorverslag, p. 6). Ook de namen van de handelspartners of de belangrijke klanten van uw echtgenoot in Cabinda waren u onbekend (gehoorverslag, p. 6). Kortom, u kon omtrent de door u aangehaalde "activiteiten" van uw echtgenoot dermate weinig informatie verstrekken, dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht.

Met betrekking tot uw verklaringen over de herkomst van de dozen met blikvoeding (waarin ook de wapens werden aangetroffen), kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt. U beweerde dat

de dozen met blikvoeding enkel door twee militairen werden geleverd. U zei over geen andere leveranciers te beschikken (gehoorverslag, pp. 5 en 7). U haalde aan dat het over twee militairen van de "FAPADEIA" ging (gehoorverslag, p. 5). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat "FAPADEIA" juist is, kon u geen antwoord geven (gehoorverslag, p. 5). Wanneer u werd gevraagd wat de namen van deze militairen waren, zei u M. en P., maar de volledige naam van deze twee mannen kon u niet geven (gehoorverslag, p. 7). Gezien u al acht jaar met deze mannen zaken voerde (gehoorverslag, p. 5), is het niet aannemelijk dat u de volledige namen van deze personen niet kon geven. U kon evenmin zeggen waar deze personen gebaseerd waren of waar ze werkten (gehoorverslag, p. 7). U zei dat u enkel wist dat ze van de "FAPADEIA" waren, maar wat voor dienst dit dan wel juist is, kon u dan weer niet zeggen (gehoorverslag, p. 7). Uit het voorgaande blijkt dat ook bij uw verklaringen over de leveranciers van de dozen met blikvoeding ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst.

Ook kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u zou hebben meegemaakt. Zo is het niet aannemelijk dat u niet kon zeggen hoeveel wapens werden aangetroffen in de dozen bestemd voor Cabinda, noch over welke soort wapens dit dan wel ging (gehoorverslag, p. 7). Gezien u stelde te vrezen voor uw leven bij terugkeer naar Angola omdat u verdacht wordt van betrokkenheid bij wapenhandel, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst kan zeggen hoeveel wapens en welke soort wapens in uw woning werden aangetroffen door de politie. U haalde verder aan dat u naar een militair kamp werd gevoerd buiten Luanda (gehoorverslag, p. 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal om dit kamp te situeren, zei u dit niet te weten, maar dat het buiten de stad was (gehoorverslag, p. 8). U kon evenmin zeggen welke wijken u passeerde op weg naar dit kamp (gehoorverslag, p. 8). Ook uw beschrijving van dit kamp bleek uiterst summier te zijn. U stelde dat er een militair aan de deur stond, u door een gang naar een cel werd gebracht en er verschillende cellen waren (gehoorverslag, p. 8). Wanneer door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om wat meer informatie over het militaire kamp te verstrekken, herhaalde u enkel dat u door hen werd binnengereden in het kamp en u naar een cel werd gebracht (gehoorverslag, p. 8). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of het militair kamp uit één gebouw of verschillende gebouwen bestaat, zei u dat het om een groot kamp ging met verschillende gebouwen, maar over hoeveel gebouwen dit dan wel ging, kon u dan weer niet zeggen (gehoorverslag, p. 8). U zei verder dat R., de vriendin van de gouverneur van Huila aan wie uw oom hulp had gevraagd, u hielp ontsnappen. U kon de volledige naam van R. niet geven (gehoorverslag, p. 6), en u kon evenmin zeggen waar zij woonde (gehoorverslag, p. 8). Nochtans beweerde u gedurende drie weken bij R. te hebben verbleven (gehoorverslag, p. 9). U kon evenmin zeggen hoe R. er in was geslaagd u uit uw detentie te halen, noch kon u verduidelijken hoe R. wist waar u gevangen zat (gehoorverslag, pp. 8 en 9). U kon evenmin preciseren hoe uw oom op de hoogte was geraakt van uw arrestatie (gehoorverslag, p. 9) en dit niettegenstaande u beweerde dat u hem nog telefonisch had gesproken toen u bij R. verbleef (gehoorverslag, p. 9). U zei verder dat R. u aanspoorde om het land te verlaten omdat uw leven in gevaar zou zijn. Op de vraag van het Commissariaat-generaal welke straf er staat op het verhandelen van wapens, zei u de doodstraf, gezien het een misdaad is die je begaat (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u werd gevraagd hoe u dit weet of welke aanwijzingen u hiervoor heeft, zei u dat u reeds heeft gehoord van mensen die wapens verhandelden en werden gedood (gehoorverslag, p. 9). U kon echter niet zeggen over wie het dan wel ging. U zei enkel dat u het hoorde van mensen (gehoorverslag, p. 10), waaruit blijkt dat u zich in dit verband enkel op ongefundeerde geruchten baseert. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat u niet alleen erg vage verklaringen aflegde over belangrijke aspecten van uw asielrelaas (zoals bijvoorbeeld de plaats van uw detentie), maar bovendien dat uw asielrelaas een aaneenschakeling is van bonte beweringen. Uw verklaring dat u laaggeschoold zou zijn (gehoorverslag, p. 4) vormt geen afdoende verschoningsgrond voor uw onwetendheden, gezien het hier gaat om essentiële elementen van uw asielrelaas die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land van herkomst. Ook van een laaggeschoolde kan verwacht worden dat zij een minimale toelichting kan geven met betrekking tot de omstandigheden waardoor zij diende te vluchten.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u zichzelf wel bijzonder weinig moeite heeft getroost om meer te weten te komen over uw (actuele) situatie (en deze van uw echtgenoot). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw oom J. niet meer afwist van de activiteiten van uw echtgenoot, stelde u dit niet te weten en u het hem ook niet heeft gevraagd (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u werd gevraagd waarom u zich hierover niet informeerde bij uw oom, zei u dat het een verwarrende periode was, maar dit is geen aanvaardbare uitleg waarom u niet bij uw oom (die blijkbaar wist dat u was gearresteerd) peilde naar de activiteiten van uw echtgenoot. U stelde immers te vermoeden dat uw echtgenoot betrokken was bij de wapenhandel (gehoorverslag, p. 8), waardoor er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u op zijn minst bij uw oom, die blijkbaar over belangrijke connecties

beschikt, zou gepeild hebben naar de gegrondheid van uw vermoedens [of naar de herkomst van de klacht die tegen u zou zijn neergelegd]. U zei verder te vermoeden dat u momenteel gezocht wordt, gezien u gevangen zat en plots was verdwenen (gehoorverslag, p. 9), maar u baseert zich in dit verband enkel op uw eigen veronderstellingen. U bent er verder blijkbaar niet van op de hoogte of er een rechtszaak tegen u hangende is (gehoorverslag, p. 9). Verder is het zeer merkwaardig dat u niet eens heeft gepoogd om uw echtgenoot te contacteren na uw ontsnapping (gehoorverslag, p. 9). U stelde niet te weten waar hij is, maar uit uw verklaringen blijkt dat u zelfs geen poging heeft ondernomen om hem te zoeken (gehoorverslag, p. 9). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u zijn tantes in Cabinda niet kon contacteren om eventueel meer te weten te komen over de situatie van uw echtgenoot, stelde u dit niet te hebben gedaan omdat jullie elkaar niet zo goed kennen en u niet zoveel contact had met de familie van uw echtgenoot (gehoorverslag, p. 9), hetgeen geen afdoende reden vormt om in deze uitzonderlijke situatie niet alle moeite te doen om uw echtgenoot te contacteren al was het maar om meer te weten te komen over de gegrondheid van de klacht. U zei verder sedert uw aankomst in België geen contact meer te hebben met uw oom of andere familieleden of kennissen in Angola, omdat u over geen telefoonnummers beschikt en niet weet hoe u een e-mail moet versturen (gehoorverslag, pp. 4 en 9). Redelijkerwijze kan er echter aangenomen worden dat er andere manieren zijn om nummers of informatie te verkrijgen met betrekking tot uw actuele situatie (en deze van uw echtgenoot). Het is niet aannemelijk dat u sedert uw aankomst in België niet heeft geprobeerd om iemand te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot uw situatie en uw problemen. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen vrees voor uw leven. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Génève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent ook niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit of reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren met welke documenten u precies zou hebben gereisd (gehoorverslag p. 10), houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij voor deze procedure de keuze van de Franse taal vraagt wijst de Raad er op dat verzoekster bij het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken gekozen heeft voor een tolk die het Portugees machtig is (stuk 13 administratief dossier).

Artikel 51/4 § 2 en 3 van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de

asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald."

Aangezien verzoekster de bijstand van een tolk vroeg, bepaalde de Minister of zijn gemachtigde, met name Dienst Vreemdelingenzaken de taal van het onderzoek, welke in deze het Nederlands is. De proceduretaal voor de Raad is derhalve het Nederlands zoals bepaald wordt door § 2 van voormeld artikel. De vraag van de verzoekende partij kan niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4, 57/6, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoekster bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich bij het begin van haar betoog in het verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

3.3. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het weerleggen van de aannemelijkheid van haar relaas zinloos is in die mate dat wanneer zij huismoeder is die een regelmatige en bezoldigde activiteit in haar land van herkomst uitoefende en dat indien haar vermeende problemen nooit hadden plaatsgevonden, zij nooit overwogen had om haar land te verlaten waar zij een stabiele situatie had om zich in een toestand te bevinden die zo netelig is als deze van verzoekster.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met deze argumentatie de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt op concrete wijze en die motieven hiermee niet in een ander daglicht stelt. Haar verwijzing naar haar stabiele financiële situatie in Angola ontslaat haar als kandidaat-vluchteling niet van de verplichting de feiten die de oorzaak waren van haar vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012).

3.4. Waar de verzoekende partij stelt dat zij met betrekking tot haar kennis over haar echtgenoot en diens handelsactiviteiten wel degelijke en gedetailleerde informatie gaf, waaronder zijn naam en leeftijd, stelt de Raad vast dat verzoekster hier opnieuw eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen herhaalt en de motieven van de bestreden beslissing ontkent zonder op enige concrete wijze aan te tonen dat haar verklaringen inzake deze kernelementen voldoende aannemelijk zijn. De verwerende partij wijst er terecht op in de bestreden beslissing en in haar nota dat verzoekster gedurende 8 jaar een relatie had met haar echtgenoot zodat toch redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoekster meer kennis heeft over haar echtgenoot en diens familie dan hetgeen zij verklaarde tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal.

Wat haar gebrek aan kennis inzake de activiteiten van haar man betreft kan dezelfde opmerking gemaakt worden. Waar zij verklaart dat het ongerechtvaardigd is van de verwerende partij om kennis te eisen van personen die zij nooit heeft ontmoet (klanten), daar deze personen niet haar eigen klanten waren en dat zij als groothandelaars niet verplicht waren om de kleinhandelaars waar zij aan leverden te kennen, stelt de Raad vast dat deze argumentatie niet van die aard is om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Gedurende 8 jaar was verzoekster de handelspartner van haar echtgenoot, waardoor redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoekster meer kennis had van

zijn activiteiten dan hetgeen zij verklaarde. De commissaris-generaal verwachtte niet van verzoekster, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing en het gehoor, dat zij erg gedetailleerde informatie over de activiteiten van haar echtgenoot kon geven, maar wel dat zij zeer eenvoudige, elementaire en evidente vragen inzake diens activiteiten kon beantwoorden, gelet op de duur van de handelsrelatie met haar echtgenoot en het feit dat deze activiteiten de kern vormen van de problemen van verzoekster zoals de plaats waar of bij wie haar echtgenoot verbleef terwijl hij in Cabinda was, de plaatsen waar hij goederen verkocht in Cabinda, etc. Verzoekster overtuigt niet waar zij stelt dat haar partner haar in het ongewisse liet over deze dingen.

De bestreden beslissing merkte derhalve terecht op dat: *“Met betrekking tot uw verklaringen over de activiteiten van uw echtgenoot in Cabinda kan het volgende worden vastgesteld. U kon enkel in dit verband stellen dat uw echtgenoot “in Cabinda werkte”, maar dat hij u nooit heeft verteld wat hij daar deed (gehoorverslag, p. 4). Op de daaropvolgende vraag van het Commissariaat-generaal of u er van op de hoogte bent wat hij daar deed [in Cabinda], antwoordde u ontkennend (gehoorverslag, p. 4). Wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd of uw echtgenoot dan ook [goederen] verkocht in Cabinda, antwoordde u plots bevestigend en stelde u dat u een deel van de blikken doorstuurde naar Cabinda (gehoorverslag, p. 4). U kon echter niet zeggen waar in Cabinda uw echtgenoot de goederen verkocht (gehoorverslag, p. 4). U zei dat u er zelf nooit bent geweest (gehoorverslag, p. 4), hetgeen echter niet uitsluit dat u als de handelspartner van uw echtgenoot op de hoogte zou zijn van de plaatsen in Cabinda waar hij jullie goederen verkocht, minstens dat dit eens ter sprake zou zijn gekomen gedurende de acht jaren dat jullie de handel samen voerden (gehoorverslag, p. 5). U kon zelfs niet zeggen waar uw partner verbleef in Cabinda of bij wie hij verbleef (gehoorverslag, p. 5). U zei dat uw partner u enkel zei dat hij zaken ging doen, maar daar nooit over uitweidde (gehoorverslag, p. 5). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u hem nooit heeft aangesproken over zijn activiteiten in Cabinda, antwoordde u dat hij altijd zei dat hij het “later” zou vertellen, maar hij het u nooit heeft willen uitleggen (gehoorverslag, p. 5). Het is echter niet aannemelijk dat uw echtgenoot u zelfs in het ongewisse liet over zijn verblijfplaats in Cabinda of u niet meer zou hebben aangedrongen om deze te weten te komen. Op de vraag van het Commissariaat-generaal om welke reden uw echtgenoot naar Cabinda reisde en wat zijn belangen daar waren (gezien uw echtgenoot afkomstig is van een andere provincie), kon u evenmin een uitleg verstrekken (gehoorverslag, p. 5). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of uw echtgenoot familie heeft in Cabinda, antwoordde u bevestigend en stelde u dat hij er twee tantes heeft -u vermoedt langs moederszijde-, “Mama” R. en “Mama” M. (gehoorverslag, pp. 5 en 6). U kon echter niet zeggen waar ze in Cabinda verbleven en of ze van Cabinda afkomstig zijn en om welke reden ze er verblijven (gehoorverslag, p. 6). U wist evenmin of uw echtgenoot bij zijn tantes verbleef als hij naar Cabinda reisde (gehoorverslag, p. 6). Ook de namen van de handelspartners of de belangrijke klanten van uw echtgenoot in Cabinda waren u onbekend (gehoorverslag, p. 6). Kortom, u kon omtrent de door u aangehaalde “activiteiten” van uw echtgenoot dermate weinig informatie verstrekken, dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht.”*

3.5. Waar de verzoekende partij het ‘te laag ontwikkelingsniveau’ opwerpt om de juistheden en de precisie van bepaalde feiten te vergoelijken en ze stelt dat de bestreden beslissing hierop te sterk focust in plaats van het geheel van de verklaringen in ogenschouw te nemen, meent de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De verzoekende partij werd daarenboven tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat die haar eventuele beperkingen had kunnen aanduiden. (R.v.St. (toelaatbaarheid) nr. 8228 van 1 maart 2012. Dit gebeurde echter niet. Het feit dat de verzoekende partij een ongeletterde persoon zou zijn en slechts een beperkte scholing genoot, kan derhalve niet verklaren waarom verzoekster niet op eenvoudige en evidente basisvragen kon antwoorden.

Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De commissaris-generaal besliste op grond van het geheel van de verklaringen van verzoekster dat zij haar asielrelaas niet aannemelijk maakte. De stelling dat de commissaris-generaal vooral op de graad van juistheid en precisie inzake verzoeksters antwoorden focuste om tot de niet-aannemelijkheid van haar relaas te komen, is manifest onjuist.

3.6. Vervolgens betwist de verzoekende partij de vaststellingen van de bestreden beslissing inzake de verklaringen omtrent de herkomst van de blikvoeding. Zij meent dat de kennis van de namen van de twee militairen, M. en P., ruimschoots voldoende zijn voor hetgeen men van een voorzichtig persoon mag eisen. Elke persoon in dezelfde omstandigheden als verzoekster zou op die manier gereageerd hebben. De verzoekende partij beschouwt de opmerking als irrelevant waar de bestreden beslissing tot de niet-aannemelijkheid besluit omwille van het gebrek aan kennis van de identiteit van de militairen.

De Raad is van oordeel dat verzoekster opnieuw niet overtuigt in haar verklaringen en volgt de bestreden beslissing inzake dit motief waar die stelt dat: *“Met betrekking tot uw verklaringen over de herkomst van de dozen met blikvoeding (waarin ook de wapens werden aangetroffen), kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt. U beweerde dat de dozen met blikvoeding enkel door twee militairen werden geleverd. U zei over geen andere leveranciers te beschikken (gehoorverslag, pp. 5 en 7). U haalde aan dat het over twee militairen van de “FAPADEIA” ging (gehoorverslag, p. 5). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat “FAPADEIA” juist is, kon u geen antwoord geven (gehoorverslag, p. 5). Wanneer u werd gevraagd wat de namen van deze militairen waren, zei u M. en P., maar de volledige naam van deze twee mannen kon u niet geven (gehoorverslag, p. 7). Gezien u al acht jaar met deze mannen zaken voerde (gehoorverslag, p. 5), is het niet aannemelijk dat u de volledige namen van deze personen niet kon geven. U kon evenmin zeggen waar deze personen gebaseerd waren of waar ze werkten (gehoorverslag, p. 7). U zei dat u enkel wist dat ze van de “FAPADEIA” waren, maar wat voor dienst dit dan wel juist is, kon u dan weer niet zeggen (gehoorverslag, p. 7). Uit het voorgaande blijkt dat ook bij uw verklaringen over de leveranciers van de dozen met blikvoeding ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst.”*

De Raad meent voorts dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Tot slot wijst de Raad er op dat de motivering van de bestreden beslissing moet gelezen worden als geheel, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

3.7. Ook de vaststellingen inzake de niet-aannemelijkheid van verzoeksters problemen en meer bepaald de vastgestelde onwetendheid over de wapens betwist de verzoekende partij.

De verzoekende partij voert aan dat de wapens bestemd waren voor wederverkoop en dat de leveranciers de dozen reeds scheidten zodat het normaal is dat verzoekster de hoeveelheid noch het type van wapens niet kende. Zij kon de inhoud van de kisten onmogelijk kennen, daar zij de dozen niet heeft kunnen openen.

De Raad meent dat verzoekster nogmaals niet overtuigt. Haar argumentatie in het verzoekschrift is gefundeerd op losse beweringen, te meer daar zij in het verzoekschrift verklaart dat de leveranciers de dozen reeds scheidten, wat zij naliet te vermelden tijdens het gehoor, hoewel hier uitvoerig werd op ingegaan (gehoorverslag p. 5, 7-8).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

De bestreden beslissing stelde derhalve terecht dat: *“Ook kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u zou hebben meegemaakt. Zo is het niet aannemelijk dat u niet kon zeggen hoeveel wapens werden aangetroffen in de dozen bestemd voor Cabinda, noch over welke soort wapens dit dan wel ging (gehoorverslag, p. 7). Gezien u stelde te vrezen voor uw leven bij terugkeer naar Angola omdat u verdacht wordt van betrokkenheid bij wapenhandel, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst kan zeggen hoeveel wapens en welke soort wapens in uw woning werden aangetroffen door de politie.”*

In zoverre de verzoekende partij wijst op een gebrek aan adequate motivering, de afwezigheid van objectieve motivering en ernstige motivering, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing gefundeerd is op in feite en in rechte aanvaardbare motieven, dat de beslissing op correcte wijze werd genomen en afdoende is gemotiveerd. De verzoekende partij slaagt er niet *in concreto* toe te lichten waar of welke elementen *gevaarlijk, wankel oppervlakkig of stereotiep* gemotiveerd zijn of waar zij de nadruk legt op *periferische punten* of de *onduidelijkheden benadrukt alsook de weglatingen*.

3.8. Waar de verzoekende partij stelt de artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling slechts 'de vrees eist' wijst de Raad er op dat dit artikel geen directe werking heeft. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*"

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de "*bescherming*" van het land van nationaliteit niet kunnen of, "*wegens deze vrees*", niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

De voorwaarden van een gegronde vrees van vervolging is bijgevolg niet de enige voorwaarde. Bovendien is deze voorwaarde *in casu* niet vervuld, gelet op hetgeen hierover reeds werd uiteengezet.

3.9. Waar de verzoekende partij stelt dat verzoekster het voordeel van de twijfel moet genieten daar de vrees voor vervolging bewezen is, wijst de Raad er op dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in de eerste plaats niet bewezen is in deze, maar ook dat de verzoekende partij twee artikels met elkaar verwart en vermengt. Artikel 57/7*bis* van de vreemdelingenwet stelt dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Indien dit vaststaat, wat *in casu* niet het geval is, houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in voor de *geleden* vervolging. Voor andere vervolgingselementen geldt de gewone bewijslast die rust op de kandidaat-vluchteling.

Artikel 57/7*ter* handelt over het voordeel van de twijfel. Dit artikel luidt als volgt: "*De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) *de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) *alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) *de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) *de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) *vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.*"

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verzoekende partij kan derhalve niet genieten van het voordeel van de twijfel, noch de omkering van de bewijslast als gevolg van het vaststaan van een vroegere vervolging, daar deze vervolging niet aannemelijk gemaakt werd.

3.10. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op evenredige wijze heeft genomen. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure waarbij de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht moet nagaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen niet aan de orde. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze duidelijk hoe dit beginsel geschonden is.

3.11. De verzoekende partij klaagt tot slot machtoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen *in casu* manifest niet het geval is en evenmin in deze zin wordt toegelicht door de verzoekende partij.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

3.12. De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.13 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet..

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken.

Mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS